

Vážení čtenáři,

patnáct let pracuji s dětmi a sama jsem matkou dvou dcer ve věku 6 a 15 let. Od dětství se je snažím vychovávat k lásce k vlasti, k hrdosti na svou zemi a národ, k úctě k historii a osobnostem této země, ve které se narodily. Ne vždy se mi to daří. Dne 28. 10. 2012 oslavila naše Česká republika 94. výročí své samostatnosti. Po zhlédnutí některých akcí, které oslavy doprovázely, jsem byla velice zklamaná. Za hromadami věnců a květin, které byly k pomníkům dovezeny v luxusních limuzínách, se schovávali lidé, kteří ač své fráze v projevech halili do myšlenek našich historických velikánů, sami tyto myšlenky vůbec nepochopili, natož aby se pokusili je naplnovat. Z velkého, pompézního obalu oslav tak zbyla jen prázdná schránka, na níž vlastní děti jen těžko naučíte ctít toto výročí a vážit si svobody a samostatnosti své země.

Přesto jsem s dětmi večer zasedla k televizi, abychom zhlédli přenos z udělování státních vyznamenání. Měla bych být hrdá na to, že náš stát má tolik chemiků, lékařů a skladatelů, kteří se zasloužili o slávu naší země. Ale jsem velice smutná, že v roce, kdy jsme vzpomínali 70. výročí heydrichiády a utrpení, které s sebou toto tragické období našich dějin přineslo, a 150 let Sokola, který byl nosným pilířem vzdělanosti, češství a vlastenectví naší země, se nenašel jediný, ať už žijící či zesnulý člověk, který by natolik oslovil pana prezidenta Klause, aby cítil potřebu ukázat národu, že jeho projevy při příležitosti výročí v Lidicích, Ležákách či návštěvě německého presidenta Joachima Gaucka byly míněné vážně a ze srdce. Byli vyznamenáni vojáci, kněz, spisovatel, jež trpěl v komunistických lágrech. Vyznamenání nedostal ani jeden jediný odbojář. A nesnažme si namluvit, že nikdo z nich již nežije. Opak je pravdou, mnozí jsou stále mezi námi, a jak od nich slyšíme, v této zemi, v tomto režimu, za těchto morálních hodnot již nechtějí žít. Byli povětšinou vychováni Sokolem, však vyznamenání nedostal ani jeden jediný Sokol.

Letos budu s dcerami slavit půlkulaté jubileum své země doma. Otevřeme si staré knihy vyprávějící o historii naší země a poprosíme moji babičku, které bude již 93 let, aby nám vyprávěla, jaké to bylo, když byla naše země mladá a lidé v ní poctiví, čestní a slušní. A vzpomeneme těch, kteří obětovali svůj život a zdraví a bojovali za to, aby naše knihy o historii byly napsány v českém jazyce a naše děti chodily do českých škol.

Jedním z těch, na které nezapomenu, je bratr mé babičky. Byl popraven v r. 1943 za činnost v odboji v době heydrichiády.

Exempla trahunt ... já budu bojovat výchovou svých dětí. Věřím v budoucnost své země a v to, že mé děti nebudou Evropany, ale Čechy.

Přeji hezký den

Lenka Švecová Zborníková
členka Anlet